

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Δ. Κόκκος

Γάμος δια της μεθόδου της φόλας

Κωμωδία ανέκδοτος εις μίαν πράξιν

Οι Δύο Κόσμοι, Αθήνα

1. τχ. 16 (4 Φεβρουαρίου 1896), σ. 182-183
2. τχ. 17 (11 Φεβρουαρίου 1896), σ. 197-198

1.

ΓΑΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΦΩΛΑΣ

Κωμωδία ανέκδοτος

Δ. ΚΟΚΚΟΥ

Είς πράξιν μίαν.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΣ, ΜΑΡΙΑ, ΜΑΡΙΑΝΑ

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον καλῶς διασκευασμένον. Δεξιᾷ, ἀριστερᾷ καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς θύραι. Δεξιὰ καὶ παραπλευρῶς τῆς θύρας παράθυρον. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς δύο τράπεζαι. Παρὰ τὴν θύραν τοῦ βάθους ἀνακλιντρον καὶ καθίσματα ὡς καὶ λοιπὰ ἐπιπλα αἰθούσης.

Σκηνὴ Α'.

Ἀριστείδης, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ (καθημένη παρὰ τράπεζαν ἀναγνώσκει μεγαλοφώνως ἐφημερίδα ἀντικρῦ τῆς ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ἐξηπλωμένος ὁ Ἀριστείδης ἀκροᾷται). «Τραγικώτατος αὐτοκτονίας ἐγένετο χθὲς θύμα ἡ Ἰδέτις Εἰρήνη» Μ... ἦτις ὡς λέγεται, ἐγκατελείφθη ὑπὸ πτοῦ ἐραστοῦ τῆς! Κλεισθεῖσα ἀφ' ἐσπέρας ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς ἔλαβε ἱκανὴν ποσὴν φωσφορῶν καὶ τὴν πρῶταν εὐρέθη νεκρὰ ἢ ἀτυχῆς κόρη».

Τί φοβερὸν! τί τραγικὸν τέλος!...

ΑΡΙΣΤ. Ὡ ναὶ! τραγικώτατον!...

ΜΑΡ. Καὶ τί σκληρὸς ὁ ἐραστὴς τῆς! τί ἀσπλαγχνος!...

ΑΡΙΣΤ. (ὡς ἄνω) ὦ ναὶ ἀσπλαγχνότατος!...

ΜΑΡ. Αὐτὸς ὁ ἑλεεινὸς ἐπρεπε νὰ λάβῃ τοιοῦτον τέλος!...

ΑΡΙΣΤ. Ναί, ναί!... δηλαδὴ ὄχι!... τί φταίει αὐτὸς ἂν ἡ κορομμυαλὴ ἐκείνη ἐπῆγε νὰ σκοτωθῇ!...

ΜΑΡ. Πῶς; τί φταίει, λές; Καὶ ἂν τῆς ὑπεσχέθῃ ὅτι θὰ τὴν πάρῃ; καὶ ἂν

τὴν ἐξέθεσε; καὶ ἂν τὴν ἀπάτησε; τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ!... ἀλλ' ἔτσι εἰσθε ἐσείς οἱ ἄνδρες, ἀπατεῶνες, (μετὰ παραπόνου) πέρνετε στὸ λαϊμὸ σας τὰ ὄρρανα κορίτσια τοῦ κόσμου, τὰ δολοφονεῖτε, καὶ ὕστερα ὑβρίζετε τὴν ἀγιότητά των!... ἀχαριστοὶ!...

ΑΡΙΣΤ. Μὰ Μαρία μου, ἐγὼ δὲν τῶπα γιὰ νὰ θυμῶσης!... ἐγὼ δὲν σοῦ ἔδωκα ποτὲ ἀφορμὴν δυσαρσεκειᾶς... Μὲ νομίζεις ἱκανόν!...

ΜΑΡ. Βεβαίως! μήπως καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἄνδρας; μήπως καὶ σὺ δὲν με παιζογελάς τόσον καιρὸν μὲ ὑποσχέσεις ὅτι θὰ μὲ πάρῃς ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, ἀπὸ ἐβδομάδα σὲ ἐβδομάδα καὶ μὲ ἐκθέσεις ἔξ τῶρα μῆνες μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὐριο;...

ΑΡΙΣΤ. (τροφερός). Μὰ ψυχὴ μου, μὴν κάνῃς ἔτσι!... ἔχουμε ὅλο τὸ καιρὸ μπροστὰ μας!... ἔπειτα τί θέλεις, νὰ τὰ ξαναλέω κάθε μέρα;

ΜΑΡ. Ναί θέλω νὰ μοῦ τὸ ξαναλές.

ΑΡΙΣΤ. Ἰδοὺ λοιπὸν ἀφοῦ σ' ἀρέσει ν' ἀκούσῃ τὸ ἴδιο τροπάρη, ἐγὼ τὸ ἐπαναλαμβάνω:

«Εἶμαι πρὸς τὸ παρὸν ὑπαστυνόμενος» περιμένω αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸν προβιθάσμον μου εἰς ἀστυνόμεον καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν θὰ πανηγυρίσωμεν καὶ τοὺς γάμμους μας!» τί ἄλλο θέλεις;

ΜΑΡ. Μὰ θὰ τὸ κάμῃς; δὲν θὰ μὲ γελᾷσῃς;

ΑΡΙΣΤ. Ὅχι, ὄχι, ὄχι!

ΜΑΡ. Κῦταξε καλὰ ὅμως, γιατί ἂν μὲ παρατοῦσες;

ΑΡΙΣΤ. Αἱ τί θὰ ἔκανες;

ΜΑΡ. Θὰ ἐβλεπες τὴν ἄλλη μέρα στῆς ἐφημερίδες γιὰ τὴν Μαρία σου τὸ διάφορον ποῦ σοῦ διάβασα σήμερον γιὰ τὴ δυστυχησμένην (ἐν συγκινήσει) τὴν Εἰρήνην Μ...

ΑΡΙΣΤ. Τὴ δηλαδὴ θὰ ἐσκοτώνοσο!

ΜΑΡ. Βεβαίωτατα.

ΑΡΙΣΤ. Ἀφῆσε τὰ χωρατὰ!

ΜΑΡ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ἐγὼ!

ΑΡΙΣΤ. (εἰρωνικῶς) μὲ φώσφορα!

ΜΑΡ. Ναί μὲ φώσφορα.

ΑΡΙΣΤ. (εἰρωνικώτερον) ἐγὼ λέω καλὴτερα νὰ πάρῃς φλόγα.

ΜΑΡ. (μετὰ θυμοῦ καὶ κλαυθιρίζουσα) Ναί, ναί... μὲ φώσφορα, μὲ ρεβόλβερ, μὲ μαχαίρη, μὲ στιλέτο, μὲ ὅτι βρῶ... ἀσπλαγχνε, ἀπάνθρωπε, προδότη! (ἀναλυομένη εἰς δάκρυα) ποῦ μὲ περιπαίζεις κι' ὅλα! (ἀπέρχεται ὀρμητικῶς).

Σκηνὴ Β'.

Ἀριστείδης.

ΑΡΙΣΤ. Μὲ μαχαίρη, μὲ στιλέτο, μὲ λόγχη, μὲ... ὅλο τὸ ὄπλοστάσιο! Μωρὲ ἀγάπη ποῦ μοῦχει ἡ καυμένη! πῶς τὴν λυποῦμαι (στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος θθεν ἀνεχώρησεν ἡ Μαρία) Μὰ κ' ἐγὼ βρῆ Μαρία μου σ' ἀγαπῶ, τρελλαινομαι!... ἐγὼ σοῦ χωρατέψα... δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀστευθεῖθῃ; δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παίζῃ;... Αἱ καλὰ τὸ ξέρεις, ὁ ἔρωσ εἶναι παιχνιδιάρης, ὁ ἔρωσ εἶναι χωρατατζῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπάνω στὸν ἔρωτά μας σοῦ ἔχο-

ράτεψα, πρέπει νὰ σκοτωθῶμε!... δηλαδὴ νὰ σκοτωθῆς... γιατί ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ δὲν σκοτόνωμε... ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐστριακὸς πρίγκιψ, ἀγαπητῆ μου Βέτσερα!... ἐγὼ εἶμαι ἕνας ὑπαστυνόμενος ὁ ὁποῖος τὸ πολὺ πολὺ χάρην τοῦ καθήκοντος, μπορεῖ νὰ σκοτώσω!... Καὶ ὅμως...

Σκηνὴ Γ'.

(Ἀκούονται κραυγαὶ σκύλου καὶ περιτρομὸς εἰσέρχεται ξιφῆρης ὁ Νικόλαος κλητὴρ ἀστυνομικός καὶ ἐμπειτιστευμένος τοῦ Ἀριστείδου).

ΝΙΚ. Πίσω! Πίσω καὶ σὲ ξεκοίλιασα ψωρόσκυλο!... ὄζω, (ἐρευνῶν εἰς τὰ θηλακία του) μωρὲ νὰ μὴ κρατῶ μιά φλόγα. Κάθε φορὰ πούρχομαι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μου ρίχνεται αὐτὸ τὸ μαντρόσκυλο κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θυμοῦμαι νὰ φέρω στὴν τσέπη μου ἕνα κερτὲ νὰ τὸν φιλέψω μιά γιὰ πάντα ἔτσι γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποῦ μοῦ κάνει... (ἀκούονται γαυγισμοὶ) ὄζω κοπιτή (ἀπὸ τῆς θύρας) εἶναι σοῦ μωρὲ καὶ τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ θὰ ξαναῤῥῶ ἂν δὲν σὲ τρατάρω αὐτὸ τὸ μπουρέκι (ἐπισείων τὸ ξίφος) νὰ μὴ γλυτώσω ἀπὸ τ' ἄρματα μου!... (βλέπει τὸν ὑπαστυνόμενον). Κύρ Ἀριστείδη, νὰ κοιτάξῃς στὴ Διεύθυσι. Εὐθὺς ποῦ ἐφυγες ἔστειλαν γυρεύοντας σε γιὰ τὴν αὐτοκτονία ἦταν ψευτικὴ!...

ΑΡΙΣΤ. Πῶς ψευτικὴ!...

ΝΙΚ. Γιὰ τὴν Εἰρήνην ἀδελφέ, ποῦ γράφουν σήμερον εἰς ἐφημερίδες πῶς γύρεψε νὰ φαρμακωθῇ...

ΑΡΙΣΤ. Αἱ τί;

ΝΙΚ. Νὰ κατὰ λάθος ἀντὶ ἀρσενικό, ἐπῆρε καθάρσιο!...

ΑΡΙΣΤ. Μὰ τί διάβολο τὴν ἐπισαιε; αὐτοκτονίας ἐκεῖ, αὐτοκτονίας ἐδῶ!...

ΝΙΚ. Πῶς ἐδῶ; Μπᾶς κ' ἐσκοτώθηκε καὶ ἡ Μαριαννα, ἡ δοῦλα τῆς κυρῆς, μὲ κουμποῦρα στὰ στήθια; θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ πάγω πρὸς αὐτοψίαν!...

ΑΡΙΣΤ. Ὅχι, ἡ Μαρία μ' ἐσοβερῖζε πρὸ ὀλίγου πῶς θ' αὐτοκτονήσῃ...

ΝΙΚ. Γιὰ ποῖο λόγο;

ΑΡΙΣΤ. Γιὰ κανένα!...

ΝΙΚ. Πῶς; αὐτοκτονία ἄνευ λόγου! ἂν καλὰ τί χρειάζεται λόγος, ἀφοῦ τώρα ἀρχισαν ν' αὐτοχειριάζονται καὶ τὰ γαῖ-δουρια...

ΑΡΙΣΤ. Νὰ, γιατί τῆς ἐφάνηκε πῶς θὰ τὴν ἀφῆσω...

ΝΙΚ. Ἄ, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνῃ, ἕνα κορίτσι πεντάρρανον καὶ τίμο... ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ κάνῃ, ἐκείνη δὲν ἔθκανε ποτὲ αὐτὸ τὸ σάλτο μορτάλε...

ΑΡΙΣΤ. Τί λές ἀδελφέ; μοῦ τὸ εἶπε, μοῦ τὸ ὤρισθη!

ΝΙΚ. Δὲν βαριέσαι! Βρῆ κύρ ἀστυνόμε μου, ποῖος σκοτάνετε σήμερον ἀπὸ ἔρωτα!

ΑΡΙΣΤ. Πῶς δὲν σκοτάνεσαι;... Νὰ, ποῦ ἐσκοτώθηκε ἡ Εἰρήνην...

ΝΙΚ. Μὲ ρετρινόλαδο, δὲν τ' ἀκούσας; ἔτσι σκοτόνωμα κ' ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ εἰς καιρὸν!... δὲν ρωτᾷς τὸν Καζιλάρη τὸ σπεταρόν!... Καλὴ αὐτὴ σὲ σοβερῖζει γιὰ νὰ τὴν πάρῃς τὸ γρηγορότερον... ἂ, γυναῖκες, γυναῖκες! Μὰ πῶς, δὲν τὴν ἐγνώρισες

ἀκόμη; τὸ νεῖθε ν' ἀπατάται ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, μὰ κ' ἡ ἀστυνομία!

ΑΡΙΣΤ. Καὶ ὅμως μὲ ἀγαπᾷ τόσο πολύ, ὥστε ἔχω πεποισθῆσιν πῶς ἂν τὴν ἄφρων ποτὲ καὶ χάριν ἀστείσμου, θὰ ἠυτοκτόνει!...

ΝΙΚ. Αἶ, λοιπόν, ἐπειδὴ εἶπες χάριν ἀστείσμου, κάμε τῆς αὐτοῦ τὸ παίγνιδι κ' ἂν σκοτωθῇ, νὰ μὲ μουσακετάρῃς!..

ΑΡΙΣΤ. Τί λὲς ἐρὲ χάχα; Καὶ τί θὰ κερδίω ἐγὼ μὲ τὸν ἴδιόν σου τὸ θάνατον, ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνῃ ἡ Μαρία μου.

ΝΙΚ. Μὰ δὲν θὰ χάσῃς καὶ τίποτε, ἀφοῦ κανένας ἀπὸ τοὺς δύο μας δὲν ἔαπεθάνῃ δοκιμάσει καὶ ὁ ἴδιος. Ὑστερα, ἐδῶ εἶμαστε ἐμεῖς ἀδελφεῖ· δὲν θὰ τὴν ἀφῆσμε νὰ πάῃ ἄδικο θάνατον!

ΑΡΙΣΤ. Ἔστω· μου ἐκέντησες καὶ τὴν χερσὴν τῆς Ζηλοτυπίας· θέλω τώρα πράγματι νὰ πεισθῶ ἂν μ' ἀγαπᾷ μέχρις αὐτοθυσίας... ἀλλὰ πρέπει νὰ εὐρωμεν ἕνα τέγνασμα τὸ ὅποιον...

ΝΙΚ. Ἐγὼ νὰ σοῦ ἔρω χωρὶς μεγάλο κόπο. Τώρα ποῦ θὰ φύγῃς ἐσύ, τῆς λέω ἐγὼ πῶς ἔφυγες καταθιμωμένος· ἔρχομαι σὲ ἴλιον τὸ κατόπι σου, μὴ δίνεις καὶ τῆς φέρνω ἕνα γράμμα εἰς τὸ ὅποιον τῆς λὲς, ὅτι ἐνεκα λόγων σοβαρῶν δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πάρῃς καὶ ἂν ζήσῃ, ἔζησε...

ΑΡΙΣΤ. Ἄν σκοτωθῇ ὅμως....

ΝΙΚ. Ζωὴ σὲ λόγου σου...

ΑΡΙΣΤ. Τί λὲς ἐρὲ γελοῖς!

ΝΙΚ. Καλὲ κὶρ ἀστυνόμε μου! πῶς θὰ σκοτωθῇ; ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐδῶ μέσα! τοῦ λόγου σου θὰ εἶσαι ἀπ' ἐξῆς καὶ καθὼς ποῦ θὰ ἴδουμι τὸ εἶσι σκοπὸν θὰ ὀρμήσομε καὶ οἱ δύο καὶ θὰ τὴν σώσωμε!...

ΑΡΙΣΤ. Πολὺ καλά· ἐγὼ λοιπὸν πηγαίω καὶ ἀκολουθεῖ με!..... (ἐνῶ ἀπέρχεται). [Ἐπεταὶ τὸ τέλος.]

προλήψεις καὶ αἰ δεισιδαιμονία τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ὅτι ἀπετέλουν μέρος τῆς φυσικῆς των. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἐσχετίζετο ἀμέσως μετὰ τῶν οἰκογενειακῶν του υποθέσεων, ἡ δὲ ἱστορία ὡς μοὶ τὴν διηγήθησαν εἶνε πλήρης ἐνδιαιφερότους.

Πρὸ δέκα ἐτῶν, ἡ οἰκονομία τοῦ Ἰωάννου Στράμπε ἀπηρτίζετο ἐξ αὐτοῦ, τῆς θυγατρὸς του Ἀννίκας καὶ τριῶν υἱῶν· ἡ μήτηρ πρὸ πολλοῦ εἶχε ἀποθάνει. Ἡ Ἀννίκα ἦτο δεκαεννέατις περίπου, οἱ δὲ υἱοὶ κατὰ σειράν, εἴκοσι ἐνὸς εἴκοσι τριῶν καὶ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἡμέραν τινα ὁ Ἰωάννης ἐξέπλᾳξῃ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἰβῶν Λεγκόνικ, πλοιοῦρου ἀκτοπλοοῦντος τινὸς σκάφους, ὅστις ἄνευ πολλῶν περιφράσεων, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Ἰωάννης τότε, ἔκαμε τὴν ἐξῆς σκίψιν· ὁ Ἰβῶν, ἦτο κατὰ δώδεκα ἔτη μεγαλύτερος τῆς κόρης του, εἶχε δὲ φήμην ἀνθρώπου ἀγροίκου, μεθύσου καὶ λίαν μικροπροπέου. Νὰ δώσῃ λοιπὸν εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον τὴν κόρην του, ἦτο, ὡς νὰ καθίστα αὐτὴν δυστυχῆ διὰ παντός. Ἀλλὰ—καθὼς ὁ γέρον ἐλεγε κατόπιν—ἐλογάριαζε χωρὶς τὸν ἐστωθόχον. Ἡ Ἀννίκα πρὸ πολλοῦ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Ἰβῶν· τὸ βεβία ὅτι μὲ τὸν καιρὸν, θὰ τὸν διώρθου καὶ θὰ τὸν ἔκαμνε πρότυπον συζύγου.

Δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος, καὶ ὁ γάμος ἔλαβε χώραν· οἱ δὲ νέονυφοὶ κατώκησαν εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ χωρίου.

Ἐκτοτε ὁ Ἰβῶν Λεγκόνικ, ἐφαίνεται ὅτι ἐπιστιθῆτως μετεβλήθη· δὲν ἐσύχναζεν ἤδη εἰς τὰ καπηλιὰ ὅτε εὐρίσκατο εἰς τὴν ζῆραν, ὡς ἔκαμνε πρὶν· οἱ τρόποι του ἐγένοντο κοσμιώτεροι, εἰς πάντας δὲ ἐφίετο προσνήν, ἐνὶ λόγῳ, εἶχε γίνει ἄνθρωπος λίαν ἀξιοπροπέης· ἡγάπα τὴν συζύγου του καὶ ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ διαφόρους περιποιήσεις, εἰς τὸν τρόπον ὥστε, μετὰ πάροδον ἐνὸς περιποῦ ἔτους, ὁ Στράμπε καὶ οἱ υἱοὶ του ἤρασαν ἀλλοίαν τρέφοντες περὶ αὐτοῦ ἰ-

Ὁ Στράμπε καὶ τὰ τέκνα του, πάραυτα ὑπήκουσαν εἰς τὴν πρόκλησιν, καὶ αὐθιμερὸν εὐρέθησαν παρὰ τὸ πλεῖρον τῆς θηησκουῆς γυναικῆς Ἐκείνη μόλις ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ τὴν παρούσιν των καὶ ἔλαφρον μεϊδιᾶμα διέστειλε τὰ χεῖρά της. Ὀλίγον δὲ πρὶν δύσει ὁ ἥλιος, ἦτο νεκρά.

Ἀπὸ τὸν ἱερέα, ὅστις συγνάει τὴν ἐπεσκέπτετο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθηνείας της, ἔμαθον λεπτομερείας τινας. Ἀμέσως ὅτε ἐγκατέστησαν εἰς τὸ νέον τοῦτο χωρίον, ὁ Ἰβῶν ἐνεθυμήθη τὰς παλαιὰς του ἐξεις. Ἠρξάτο κακομεταχειρίζομενος τὴν σύζυγον του καὶ ἐν γένει ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ἀκριβῶς ὅπως εἶχε σκεφθῇ ὁ γέρον πλοιοῦρος ἀντέτεινε εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

Ἡ Ἀννίκα εἶχε ἀποθάνει ἐκ τῆς ἐνδείας καὶ τὸν κακοθυγῶν, ἀς ὕψιστον ὁσάκις ὁ Ἰβῶν παρεδίδοτο εἰς μῆθην. Ὁ Ἰβῶν εἶχε φύγει καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ νέον του καταφύγιον.

Διατὶ λοιπὸν ἡ θυγάτηρ του δὲν ἐγράφεν εἰς αὐτόν; Δόχοι φιλοτιμίας ἴσως τὴν ἠνάγκαζον εἰς τοῦτο. Οὐτῶ ἡ πτωχὴ Ἀννίκα ἐτάφη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοπετῶν τῶν τεσσαρῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οὐτις τὴν ἐπομένῃ ἐπέτρεψαν εἰς τὴν ἐν Πενυμάρχῃ κατοικίαν τῶν πνέοντες μένεα ἐδικήσεως κατὰ τοῦ Ἰβῶν Λεγκόνικ.

Τρὶς ἔτη παρήλθον ἔκτοτε. Εἰς Πενυμάρχην, οὐδὲν ἤκουετο περὶ τοῦ Ἰβῶν Λεγκόνικ.

Ἦτο ἀπόγευμα ἡμέρας τινος τοῦ Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1892. Ὁ Ἰωάννης καὶ τὰ παιδιὰ του, ἐκάθητο εἰς τὴν ἀνεμόπληκτον καλύθην των καπιζίνων τὰς πίπας των καὶ ἀκούοντες τὴν μαρίαν τῆς καταιγίδος, Φοβερά τρικυμία ἐπεκράτει ἀπὸ πρῶις ἐν τῷ πελάγει· ἡ θαλασσα ἐξέστα μανιώδης ἐπὶ τῆς βροχώδους ἀκτῆς καὶ πέριξ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Πενυμάρχης, θαλασσα εἰς τὴν ὅποιαν πολὺ ὀλίγοι θὰ

ΑΡΙΣΤ. (ἀπό τῆς θύρας ἀποτόμως).
Νά τῆς 'πῆς νά μού ξεφορτώνεται!... καί
ὅταν τῆς περάσουν τὰ νεύρα ξεναβλεπό-
μεθα!... (ἀπέρχεται).

ΝΙΚ. Αἱ, γυναῖκες, γυναῖκες!... καλῶς
τὸ λῆει καὶ ἡ παροιμία, γυνὴ καὶ θάλασσα
κακὰ τρία!

ΜΑΡΙΑΝ. Τὴν κακὴ σου τὴ ψυχρή,
κρεμανταλᾶ. Τί τοῦ 'κανε βρέ ἡ κυρά μου
πού τὴν ἐχολώσκασε ἔτσι κ' ἐφυγε χωρὶς
νὰ τῆς 'πῆ μήτε ἓνα λόγο παρηγορητικό;

ΝΙΚ. (μετὰ κωμ. ἐμφάσεως). Νά σοῦ
πῶ Μαριάννα! Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴ-
μαστε ἓνα σῶμα ὑμοῦσιον καὶ ἀδικίεστον!
ὅταν ἓνας ἀπὸ 'μᾶς τυραννιέται, ἐρωτο-
χτυπιέται, τριτρίζεται, ὅλη ἡ ἀστυνο-
μία χτυπᾶ, πιέζει ἐκδικεῖται!...

ΜΑΡΙΑΝ. Τί θέλεις νὰ 'πῆς!...

ΝΙΚ. Νά, ὅταν ὁ προϊστάμενός μου
βλέπη ὅτι μίξ δούλα εἶναι μαζί μου
σκληρῆ, ἀπονη, ἀλλοπρόσκλη, τὰ βάζει
κ' αὐτὸς μὲ τὴν κυρά...

ΜΑΡΙΑΝ. Βρέ ἄντε νὰ χαθῆς μαγ-
κούφη!...

ΝΙΚ. Εἶμαι, μαγκούφης, εἶμαι τενε-
κῆς, εἶμαι ἀφιλότιμος!... αὐτὰ τὰ στο-
λίσματα τ' ἀκούω κάθε 'μέρα ἀπὸ τοὺς
κλητῆρας, ἀπ' τοὺς ἀστυνόμους, ἀπ' τὸν
διευθυντή! ἀλλὰ τὰ χρεωστῶ σ' ἐτένχ!
γιατί ἐσύ μου 'πῆρες τὸ νοῦ!...

ΜΑΡΙΑΝ. Καὶ πότε θρὲ εἶχες ἐσύ νοῦ;
'Ἐγὼ ἀπὸ τότε πού σέ ἐγνώρισα, ὁ ἴδιος
εἶσαι!...

ΝΙΚ. *Ἐχεις λάθος κυρία μου... ἔπρεπε
νὰ μὲ γνῶρίζεις προτιήτερα καὶ θὰ μ' ἐκ-
τιμοῦσες...

ΜΑΡΙΑΝ. Βρέ ἄντε ἀπ' ἐδῶ νὰ μὲ
ξεφορτιόνεσαι κουτομῳγία!

ΝΙΚ. Ὁ ἔρωτας μ' ἀποκοῦτιανε κυρία
μου καὶ γι' αὐτὸ ἔγεινα κλητῆρας!

ΜΑΡΙΑΝ. (γελῶσα). Μὲ κάνει καὶ
γελάω ὁ παληκνῆρωπος.

ΝΙΚ. Γέλα ὅσω θέλεις... γέλα, μὰ
θᾶρῃ ἓνας κικρός πού θὰ κλάψης πικρό-
τατα!...

ΜΑΡΙΑΝ. Τί 'πεις μπᾶς κ' ἔχεις σκο-
πὸν νὰ σκοτωθῆς τζόγια μου!...

ΝΙΚ. (ξηρῶς). Ναι! θὰ πάρω φόλα!
ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἔσένα!...

ΜΑΡΙΑΝ. (γελῶσα) Καὶ δὲν πᾶς νὰ
πάρης πέντε φόλες κακομοίρη! ποῦ ψωρό-
σκυλο εἶσ' ἐσύ ἀπ' ἐκεῖνα πού φαμα-
κεύετε!...

ΝΙΚ. (μετὰ προσπ. θυμοῦ). *Α! ἔτσι
μοῦσαι; ἄντε καὶ νὰ μὲ θυμηθῆς! αὔριο
τέτοια ὦρα θὰ εἶμαι πνιγμένος κάτω στὸ
γιοματάρι... τὸ Ἐπρωτάγαρον! (κινεῖ πρὸς
ἀναχώρησιν).

ΜΑΡΙΑΝ. Βρέ ἄντε χάσου!...
(Ἀκούονται αἱ φωναὶ τοῦ σκύλου καὶ ὁ
Νικόλας ἐπανέρχεται ἀπὸ τῆς θύρας).

ΝΙΚ. Μαριάννα! χωρὶς τὰ χωρικά
θέλω νὰ φαρμακώσω αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο.
μπορεῖς νὰ μού σέρῃς δυὸ τρεῖς κερπέδες;

ΜΑΡΙΑΝ. (ἐνῶ ἀπέρχεται ὁ Νικόλας).
Φόλα!...

ΝΙΚ. (στρεφόμενος). *Ἐνοια σου καὶ πᾶ-
λιν σκληρόκαρδῃ! μὰ σέ λίγο ἢ ἐγὼ ἢ ὁ
'Αζῶρ θὰ εἶναι νεκρός!...

2.

ΓΑΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΦΟΛΑΣ

Κωμωδία ἀνέκδοτος

Δ. ΚΟΚΚΟΥ

Εἰς πρᾶξιν μίαν.

Σκηνὴ Δ'.

ΜΑΡΙΑΝ. Ἀφέντη, ἀφέντη ἡ κυρά
εἶλε κατὶ νὰ σοῦ 'πῆ!

Σκηνή Ε΄.

MAP. «Νὰ τῆς 'πῆς νὰ μὲ ξεφορτώνε-
ται!... καὶ ἄρα τῆς περάσουν τὰ νευρὰ
ξανθλιεπέμεθα!»... αὐτὰ εἶπε τῆς Μα-
ριάννας καὶ ἔφυγεν! "Ἐστὶ λοιπὸν ἀντα-
μείβει τὸν ἐρωτὰ μου! αὐτὴ τὴ διαγωγὴν
δεικνύει πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν μου!... Καὶ
ποῖς ξέρει μὲ πόσας ἄλλας πικρίας σκί-
πτεται νὰ μὲ ποτίσῃ!... Ὑστερον ἀπὸ τό-
σον ἀγαπῶν, ἀπὸ τόσον αὐταπάρησιν! Ποῖς
εἰςθεῖς ἂν δὲν σκίπτεται ἀκόμη νὰ
μὲ ἀπατήσῃ; νὰ μὲ ἀφήσῃ ἔρημον, ἀπρο-
στάτευτη, ἐκτεθειμένην, νὰ γίνω τὸ περι-
γελὸν τοῦ κόσμου! Νὰ βγαίνω ἐξω καὶ νὰ
μὲ δείχτουν ὅλοι μὲ τὸ δάκτυλο!.. Αὐτῇ,
νὰ λέγουν, εἶναι ἡ Μαρία τὴν ὅποιαν ἀφοῦ
εἶ μῖνας εἶχε ἐρωμένην τοῦ ὁ Ἀριστοῦ, τὴν
ἐν ἡκατέλειπεν!... ἐρωμένην τοῦ ὁ θεοῦ
μου! καὶ θὰ εἰμπορίσω νὰ ἐπιζήσω;... (εἰς
ἔρχεται ἡρέμα ὁ Νικόλαος κρατῶν ἐπιστολὴν
καὶ ἀκούει τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Μα-
ρίας) ὦ, ὄχι, ὄχι! ἂν ὁ Ἀριστοῦ εἶ μ' ἐγ-
κατέλειπε θὰ νύτοκτόνουν!...

Σκηνή ΣΤ΄.

NIK. ὦ, διάολε! αὐτὴ βλέπω μὲ τὰ
σωστά της τ' ἀποφάσεις!... Κακὴ συμ-
βουλὴ ἔδωκε τοῦ κύρ ὑπαστυνόμου. Καὶ
νὰ ἔζη τὸ χάρις ποὺ μοῦδωκε καὶ τοῦτο
τὸ δελτάριο ἐγγραφὸ τῶν σχέσεων του.
Βρὲ τί ἤθελα ἐγὼ νὰ μπλέξω σὲ τέτοια
βρωμοδουλειά;... Καὶ τώρα; νὰ δώσω
τὸ γράμμα, μπορεῖ νὰ σκοτωθῇ! τί μπο-
ρεῖ; θὰ σκοτωθῇ σίγουρα!... πού νὰ τὴν
φυλάξῃς, καὶ πού νὰ τὴν προστάξῃς!...
μπορῶ μιά καὶ κάτω!

Νὰ μὴ τὸ δώσω πάλι; θὰ χάσω τὸ
ψομί μου. Ὁ κύρ ὑπαστυνόμος θὰ μὲ
παύσῃ ἐπὶ ἀπειθείᾳ, ἐπὶ ἀρνήσει ὑπερησίου
ἐπὶ ἐπι... ορ... κια... ξέρω κ' ἐγὼ!...
Πρέπει καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν νὰ
ὑπάρξῃ ἓνα θύμα... ἐδῶ χρειάζεται σκέψις
πέντε ἀστυνομικῶν κλητήρων (μετὰ τινὰ
παῦσιν) Ἡῦρα, ἦρα, ἦρα! δὲν θυμᾶμαι
ποῖς ἐπρωτοβόηκε αὐτὸ τὸ ἦρα, μὰ κ' ἐγὼ
τὸ ἦρα τώρα... θὰ τὰ φανερώσω ὅλα στὴν
κυρά μου καὶ ὅτι γίνεαι, ἄς γίνεαι! πάντα
φοινὴ δὲν θὰ γίνῃ; (ἀκούονται αἱ φωναὶ
τοῦ σκυλοῦ). Τὸ πολὺ πολὺ νὰ πῆσῃ ὁ
'Ἄζωρ! "Ἐνοια σου ψυρόσκυλο! ἔχω τὴ
φύλα ἐδῶ μὲς" τὴ τσέπη; κατὰ καλὴ
σου τύχη δὲν μὲ συναπάντησες στὴν πόρτα
ὅπως τὸ συνηθίζεις; μὲς" τὸ ξεπροβάδιμα
πού θὰ μού πᾶς (εἰσέρχεται ἡρέμα ἡ Μα-
ρία). Νὰ ἐδῶ τὴν ἔχω τὴν φύλα.

MAP. Μπᾶ, ἐδῶ εἶσαι Νικόλα; τί
τρέχει;

NIK. Πολλὰ πράγματα κυρία μου!...
'Ἰδοὺ ἐν περιλήψει τὰ κυριώτερα' ἄς ὑπο-
θέσωμεν ὅτι ἡ εὐγενεία σου εἶσαι ὁ προί-
σταμένος μου καὶ ὅτι ἐγὼ σοῦ κάνω τὴν
ἀναφορά μου! ἁΚύριε ὑπαστυνόμος ἡ κυ-
ρία ὑπαστυνόμου! ὁ μνηστήρ σας κ. Ἄ-
ρτιστείδης θέλων νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἡ ἐρω-
μένην του τὸν ἀγαπᾷ μέχρις αὐτοσκοτωμοῦ,
εἰς περίστασιν κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ τὴν
ἄρνησιν...

MAP. Πῶς; θὰ μὲ ἄρνησιν;

NIK. Μὴ μὲ διακόπτετε, κ. ὑπαστυ-
νόμος; εἰς περίστασιν κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ

ἐπρωποῖετο ὅτι θὰ τὴν ἄρνησιν μοῦ ἔδωκε
αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ σοῦ τὴν ἐγ-
χειρίσω!...

MAP. (ἀποσφραγίζουσα τὴν ἐπιστολὴν
ἀναγινώσκει). «Κυρία Μαρία» πῶς; κυρία
Μαρία;

NIK. Ἐξακολούθησα κ. Μαρία, ἔχει
καὶ συνέχισεν!

MAP. (ἀναγινώσκει). Ἐν ὧ ἀνέμενα
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν προβιδασμένον
μου ὅπως προῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν τέλοςιν
τῶν γάμων μας, παρ' ἐλπίδα μοι ἐκοινο-
ποίησαν τὴν παῦσίν μου!

MAP. Τὴν παῦσίν του... ὦ θεοῦ μου!...

NIK. Ἐνε ψεύμα' ἔχει καὶ συνέχισεν!

MAP. (ἀναγινώσκει). ἀεπὶ τῷ λόγῳ,
ὅτι παραμειῶ τὴν ὑπερησίου ἀπασχολού-
μενος εἰς τὰς μεθ' ὑμῶν ἐρωτικὰς σχέσεις
μου. Μὴ δυναμέσθε μετὰ τὸ ἀπροσδόκητον
τῆς πύσσεως μου συμβᾶν, νὰ ἔλθω μεθ'
ὑμῶν εἰς γάμον, πρὸς κοινὴν δυστυχίαν,
ἀναγκάζομαι μετὰ λύπης μου νὰ σᾶς πα-
ρακαλέσω, ὅπως θεωρήσῃτε διὰ παντός
διαλελυμένας τὰς μεταξὺ μας σχέσεις...

NIK. Κατὰ τὰ ἄλλα κύριε ὑπαστυνόμος
πλήρης ἀσφάλεια καὶ ταξὶς ἐπικρατεῖ ἀνὰ
τὴν πρωτεύουσαν!...

MAP. Αἶ, τὸν ἀσυνείδητον! θέλει λοι-
πὸν νὰ δοκιμάσῃ διὰ τοῦ θανάτου μου τὸν
πρὸς αὐτὸν ἐρωτὰ μου;

NIK. Μάλιστα κυρία μου καὶ διὰ τοῦ
ἰδικού μου!...

MAP. Θὰ τὸν πληρώσω μὲ τὸ αὐτὸ
κίβδηλον νόμισμα... Ἐχεῖς ἀπάνω σου μιά
φύλα!...

NIK. Ναί, πού τὸ ξέρεις;

MAP. Δός μου τὴν σὲ παρακαλῶ!

NIK. Τί ἔκαμε λέει; τέτοια χωρατὰ...

Ὑστερα ἐγὼ τὴν ἔχω γιὰ τὸν Ἄζωρ! ἂν
θέλῃς αὔριο, σοῦ φέρνω ἄλλη...

MAP. Αἶ τώρα ἄρνης τῆς ἀστειότητες;
θέλω νὰ παίξω τὸ κυριό σου ἓνα παιγ-
νίδι!...

NIK. (περιεσθῆς). ἂν εἶναι γιὰ παιγνίδι
τὴν δίνω, μὰ ἂν ἔχῃς σκοπὸ νά...;

MAP. Ἐλα δός μου τὴν τώρα (τείνει
τὴν χεῖρα) (μυστηριωδῶς) πού εἶναι ὁ ἀ-
φέντης σου;

NIK. (ὡς ἡ Μαρία). Ἐδῶ ἀπ' ὄζω!

MAP. Τόσῳ τὸ καλλίτερο! Ἐγὼ λοι-
πὸν θὰ προσποιηθῶ ὅτι τὴν καταπίνω, ἐσὺ
θὰ τρέξῃς φωνάζων βοήθεια κτλ. θὰ ἔλ-
θουν μὲ φυσικότητα τὴν ὅποιαν ἡ ἀστυνο-
μικὴ ὀξύνουσα τοῦ φίλου μου κ. ὑπαστυνό-
μου δὲν θὰ ἤδύνατο ποτὲ νὰ προῖδῃ. Ἐλα
δός μου τὴν φύλα!...

NIK. (μετὰ ἰσταγμοῦ) πάρ την!....

MAP. (τρώγουσα κατὰ ἄλλο, ἐνῶ κρατεῖ
τὴν φύλα στὸ φρέμα της) Σκληρὴ ἀπο-
θνήσκω, χαίρει ἀπάνθρωπε! (πίπτει ἀδρα-
νῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου).

NIK. (τρέγων εἰς τὴν θύραν καὶ φωνά-
ζων ἐξω φρονᾶν). Βοήθει, βοήθει, τρέ-
ξατε! αὐτοχειρία, αὐτοκτονία, αὐτοφοβία!

MARIAN. (εἰσορροῦσα καὶ μετ' αὐτὴν
ὁ Ἀριστοῦ). Τί εἶναι; ποῖς φωνάζει;
(βλέπουσα τὴν Μαρίαν) Κυρία μου! τί
ἔπαθες; γιὰ τὸ θεὸ τὴν σκότωσαν! (τύπτων
τὸν Νικόλα) τί τῆς ἔκαμες φωνά!...

NIK. Ἐγὼ; τίποτε! ὁ κύρ ἀστυνόμος

ἀπ' ἐκεῖ.

ARIST. (πίπτων ἐπ' αὐτῆς). Μαρία
μου τὴν ἔπαθες;

NIK. Ἐπῆρε φύλα!...

AP. καὶ MAP. Φύλα;

ARIST. Ποῖς τῆς τὴν ἔδωκε;

NIK. (ζωηρῶς) Ἐγὼ!....

ARIST. (ὀρμών κατ' αὐτοῦ) Κακοῦργε!

NIK. (ὀπισθοχωρῶν κραζέει) Δὲν ἤθελες
νὰ τὴν δοκιμάσῃς; νὰ κ' αὐτὴ ἰδοκίμασε
τὴν φύλα καὶ τὰ κακάρωσε... τί φω-
ναζεῖς;

ARIST. Φωνᾶ!

MARIAN. Μπῶγια!...

NIK. Σῶπα γιατί ἔχω καὶ γιὰ σένα
μιά!...

ARIST. (γονυπετῶς). ὦ, Μαρία μου!
ὦ ἀγγελεῖ μου! συγχώρε με! ἀλλὰ δὲν
πταῖω ἐγὼ! πταίει ἡ καρδιά μου, ἥτις
τοσοῦτον σὲ ἠγάπησε! πταίει ὁ θῆλος
κλητήρ, ὅστις παρεπλάνησε τὴν καρδίαν
μου! πταίουν τὰ πικρὰ μου αὐτὰ χεῖλη,
ἀτίνα εἰρηνικῶς ἐπρόφρασαν τὴν ἐπάρατον
φύλα! Ὅποια ἐδέχθησιν! ὦ συγχώρε με!
ἀλλὰ τί κάθημαι καὶ πολυλογῶ! δὲν ἀρ-
κεῖ ἡ συγγνώμη (εἰσέρχεται), δι' ἐμὲ ἡ μόνη
δικαίαι τιμωρία εἶναι νὰ σὲ παρακολου-
θῆσω εἰς τὸν τάφον! ὦ νοί, δότε μου ἓν
ρεβόλβερ, ἓν ἐγγχειρίδιον, μιά ξιφολόγη!
(γονατίζων πάλιν πρὸ τῆς Μαρίας) ὦ δός
μὲ ἐσὺ νεκρὴ ἀγγελεῖ μου τὸ ἦμισυ τῆς
φύλας τὴν ὅποιαν κατέπιες διὰ νὰ συμμε-
ρισθῶ τὴν τύχην σου!

MAP. (εἰζάγουσα τὴ φύλα). Νὰ πάρτην
ὀλόκληρη καὶ ἀκολουθεῖ με!...

ARIST. Πῶς, τί βλέπω... μὰ εἶναι
χωρατὰ αὐτὰ; νὰ κόψῃς τ' ἄλλουνοῦ τὸ
αἷμα ἀδελφῆ!...

MAP. (ὡς ἔνω διδούσα τὴν φύλα).
Πάρ την, πάρ την!...

NIK. Αἶ, τώρα θὰ πάρῃς ἡ τὴν μιά ἡ
τὴν ἄλλη! δὲν μπορεῖτε νὰ κάμῃς διαφο-
ρετικᾶ...

ARIST. Ὅχι Μαρία μου, ἐγὼ βεβαίως
θὰ πᾶρω ἓσένα!...

NIK. Καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ μὲ
πάρῃ ἡ Μαριάννα, παίρνω τὴν φύλα...

MAP. Ὅχι βρὲ κρεμανταλὰ σὲ πέρνω.
NIK. Γιὰ τὸν Ἄζωρ, (ὅστις ἀκούεται
γαυγίζων) πού μὲ γαυγίζει ἐξῆ τώρα μῆ-
νες... τοῦ τῶμα ταξεί... (ἀπὸ τὴν θύρα
πετᾶ τὴν φύλα στὸ σκύλο).

ARIST. Μούπες πῶς θὰ πάρῃς φύλα
καὶ μ' ἐγέλασες μαριόλα....

MAP. Προτιμῶ νὰ πᾶρω σένα
καὶ τὰ δύο νὰ γίνωμ' ἓνα.

MARIAN. Μούπες πῶς θὰ πάρῃς φύλα
καὶ μ' ἐγέλασες Νικόλα

NIK. Προτιμῶ ἐσὲ νὰ πᾶρω
ἀπὸ τῶν σκυλιῶν τὸ χάρο

ἘΔΟΙ Τώρα πταί ποιά ἡ φύλα
καὶ τὰ βάσανά μας ὅλα

τώρα δός μου πιά τὸ χέρι
κι' ἔλα νὰ γεινοῦμε ταίρι

AR.-MARIAN. Μούπες πῶς θὰ πάρῃς φύλα
καὶ μ' ἐγέλασες μαριόλα

Νικόλα

ἘΔΟΙ Προτιμῶ ἐσὲ νὰ πᾶρω
δύο τριγώνια μ' ἓνα σμάρφο.

Σκηνή Β'.

MAP. «Νά τής 'πής νά μέ ξεφορτώνεται!... και άμα τής περάσουν τά νεύρα ξαναβλεπόμεθα!... αὐτά εἶπε τῆς Μαρίας και ἔφυγεν! "Ετσι λοιπόν ἀναμείβει τόν ἔρωτά μου! αὐτή τῆ διαγωγῆ δεικνύει πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν μου!... Καί ποῖος ξέρει μὲ πόσας ἄλλας πικρίας σκέπεται νά μέ ποτίσῃ!... ὕστερον ἀπὸ τόσον ἀγάπην, ἀπὸ τόσην αὐταπαρήσιν! Ποιὸς εἰξέυρει ἂν δὲν σκέπεται ἀκόμη νά μέ ἀπατήσῃ; νά μέ ἀφήσῃ ἔρμημον, ἀπροστάτευτη, ἐκτεθειμένη, νά γίνω τὸ περιγέλον τοῦ κόσμου! Νά βγαίνω ἐξω και νά μέ δείχνουν ὄλοι μὲ τὸ δάκτυλο!... Αὐτὴ νά λέγουν, εἶναι ἡ Μαρία τὴν ὅποιαν ἀφοῦ εἶξ ἔμνας εἶχε ἐρωμένη του ὁ 'Αριστείδης, τὴν ἐγκατέλειπεν!... ἐρωμένη του! ὦ θεέ μου! και θά εἰμπορέω νά ἐπιζήσω;... (εἰς ἔρχεται ἡμέρα ὁ Νικόλαος κρατῶν ἐπιστολὴν και ἀκούει τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Μαρίας) ὦ, ὄχι, ὄχι, ὄχι ἂν ὁ 'Αριστείδης μ' ἐγκατέλειπε θά πύτοκτόνου!...

Σκηνή ΣΤ'.

NIK. "Ω, διαόλε! αὐτὴ βλέπω μὲ τὰ σωστά της τ' ἀποφάσισε!... Κακὴ συμβουλή ἔδωκε τοῦ κύρ ὑπαστυνόμου. Και νά ὄχης τὸ γὰζι ποῦ μοῦδωκε και τοῦτο τὸ δελτάριο ἐγγραφο τῶν σχέσεών του. Βρὲ τί θήλα εἶγὼ νά μπλέξω σὲ τέτοια βρωμοδουλειά;... Και τώρα; νά δώσω τὸ γράμμα, μπορεῖ νά σκοτωθῇ! τί μπορεῖ; θά σκοτωθῇ σίγουρα!... πού νά τὴν φυλάξῃ, και πού νά τὴν προφτάξῃ!... μπουὸ μιά και κάτω!

Νά μὴ τὸ δώσω πάλι; θά χάσω τὸ ψωμί μου. Ὁ κύρ ὑπαστυνόμος θά μέ παύσῃ ἐπὶ ἀπειθείᾳ, ἐπὶ ἀρνήσει ὑπηρεσίαν ἐπὶ ἐπί... ὀρ... κία... ξέρω κ' ἐγὼ!... Πρέπει και εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν νά ὑπάρξῃ ἓνα θῆμα... ἐδῶ χρειάζεται σκέψις πέντε ἀστυνομικῶν κλητῆρων (μετὰ τινὰ παῦσιν) Ἡῦρα, ἦρα, ἦρα! δὲν θυμάμαι ποῖος ἐπρωτοβόρηκε αὐτὸ τὸ ἦμα, μὰ κ' ἐγὼ τὸ ἦρα τώρα... θά τὰ φανερῶσθε στὴν κυρά μου και ὅτι γίνει, ὅς γίνει! πάντα φονικό δὲν θά γίνῃ; (ἀκούονται αἱ φωναὶ τοῦ σκύλου). Τὸ πολὺ πολὺ νά πῆσῃ ὁ 'Αζῶρ! "Ενοια σου φωρόσκυλο! ἔχω τῆ φόλα ἐδῶ μέσ' τῆ τσέπη' κατὰ καλὴ σου τύχη δὲν μέ συναπάντησες στὴν πόρτα ὅπως τὸ συνηθίζεις; μέσ' τὸ ξεπροβάδισμα ποῦ θά μοῦ πᾶς (εἰσέρχεται ἡμέρα ἡ Μαρία). Νά ἐδῶ τὴν ἐγὼ τὴν φόλα.

MAP. Μπα, ἐδῶ εἶσαι Νικόλα; τί τρέχει;

NIK. Πολλὰ πράγματα κυρία μου!... Ἰδοὺ ἐν περιλήψει τὰ κυριώτερα ἄς υποθέσωμεν ὅτι ἡ εὐγενεία σου εἶσαι ὁ πρῶτοστάμενος μου και ὅτι ἐγὼ σοῦ κάνω τὴν ἀναφορὰ μου! «Κύριε ὑπαστυνόμε ἡ κυρία ὑπαστυνόμου» ὁ μνηστήρ σας κ. 'Αριστείδης θέλων νά δοκιμάσῃ ἂν ἡ ἐρωμένη του τὸν ἀγαπᾷ μέρησιν αὐτοσκοταμοῦ, εἰς περίστασιν κατὰ τὴν ὅποιαν θά τὴν ἄρνη...
MAP. Πῶς; θά μέ ἄρνη;

NIK. Μὴ μέ διακόπτετε, κ. ὑπαστυνόμε! εἰς περίστασιν κατὰ τὴν ὅποιαν θά

ἐπροσποιεῖτο ὅτι θά τὴν ἄρνη μὲ ἔδωκε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν διὰ νά σοῦ τὴν ἐγχείρισω!...

MAP. (ἀποσφραγίζουσα τὴν ἐπιστολὴν ἀναγινώσκει). «Κυρία Μαρία» πῶς; κυρία Μαρία;

NIK. Ἐξακολουθήσατε κ. Μαρία, ἔχει και συνέχειαν!

MAP. (ἀναγινώσκει). Ἐν ὧ ἀνέμενα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν προβιβασμὸν μου ὅπως προῶ και ἐγὼ εἰς τὴν τέλεισιν τῶν γάμων μας, παρ' ἑλπίδα μοὶ ἐκονοποίησαν τὴν παυσίν μου!ἢ

MAP. Τὴν παῦσιν του... ὦ θεέ μου!...

NIK. Εἶνε ψεύμα! ἔχει και συνέχειαν!

MAP. (ἀναγινώσκει) αἰπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι παραμειλὼ τὴν ὑπηρεσίαν ἀπασχολούμενος εἰς τὰς μεθ' ὧμων ἐρωτικὰς σχέσεις μου. Μὴ δυνάμενος μετὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς πύσεως μου συμβᾶν, νά ἔλθω μεθ' ὧμων εἰς γάμον, πρὸς κοινὴν δυστυχίαν, ἀναγκάζομαι μετὰ λύπης μου νά σὰς παρακαλέσω, ὅπως θεωρήσῃτε διὰ παντός διαλελυμένως τὰς μεταξὺ μας σχέσεις...
NIK. Κατὰ τὰ ἄλλα κύριε ὑπαστυνόμε πλήρης ἀσφάλεια και ταξίς ἐπικρατεῖ ἀνὰ τὴν πρωτεύουσάν!...

MAP. Αἶ, τὸν ἀσυνείδητον! θέλει λοιπὸν νά δοκιμάσῃ διὰ τοῦ θανάτου μου τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά μου;

NIK. Μάλιστα κυρία μου και διὰ τοῦ ἰδικού μου!...

MAP. Ὡά τὸν πληρώσω μὲ τὸ αὐτὸ κιβδηλον νόμισμα... Ἐχεις ἀπάνω σου μιὰ φόλα!...

NIK. Ναί, ποῦ τὸ ξέρεις;

MAP. Δὸς μου τὴν σὲ παρακαλῶ!

NIK. Τί ἔκαμε λέεις; τέτοια χωρατὰ... ὕστερα ἐγὼ τὴν ἐγὼ γιὰ τὸν 'Αζῶρ! ἂν θέλῃς αὐριο, σοῦ φέρνω ἄλλη...

MAP. Αἶ τώρα ἄρνησε τῆς ἀστείότητες! θέλω νά παιζῶ τοῦ κυρίου σου ἓνα παιγνίδι!...

NIK. (περιδεύς), ἂν εἶναι γιὰ παιγνίδι τὴν δίνω, μὰ ἂν ἔχῃς σκοπὸ νά...

MAP. Ἐλα δὸς μου τὴν τώρα (τείνει τὴν χεῖρα) (μυστηριωδῶς) ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης σου;

NIK. (ὡς ἡ Μαρία). Ἐδῶ ἀπ' ὄξω!

MAP. Τόσῳ τὸ καλλίτερο! Ἐγὼ λοιπὸν θά προσποιηθῶ ὅτι τὴν καταπίνω, ἐσὺ θά τρέιξῃς φωνάζων βοήθεια κτλ. θά ἔλθουν μετ' φουακότητα τὴν ὅποιαν ἡ ἀστυνομικὴ ὀξῶνοια τοῦ φίλου μου κ. ὑπαστυνόμου δὲν θά ἤδυνατο ποτε νά πρεῖδῃ. Ἐλα δὸς μου τὴν φόλα!...

NIK. (μετὰ δισταγμοῦ) πάρ την!...

MAP. (τρώγουσα κάτι ἄλλο, ἐνῶ κρατεῖ τὴν φόλα στὸ σφρέμα τῆς) Σκληρῆ ἀποθήσκη, χαίρε ἀπάνθρωπε! (πίπτει ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλινοῦ).

NIK. (τρέγων εἰς τὴν θύραν και φωνάζων ἐξω φρενῶν). Βοήθεια, βοήθεια, τρέξατε! αὐτοχειρία, αὐτοκτονία, αὐτοφορτία!

MARIAN. (εἰσπορεύουσα και μετ' αὐτὴν ὁ 'Αριστείδης). Τί εἶναι; ποῖος φωνάζει; (βλέπουσα τὴν Μαρίαν) Κυρία μου! τί ἐπαθες; γιὰ τὸ θεὸ τὴν σκότασαν! (τύπτων τὸν Νικόλα) τί τῆς ἔκαμες φονηρὰ!...

NIK. Ἐγὼ; τίποτε! ὁ κύρ ἀστυνόμος

ἀπ' ἐκεῖ.

ARIST. (πίπτων ἐπ' αὐτῆς). Μαρία μου τὴν ἐπαθες;

NIK. Ἐπῆρε φόλα!...

AR. και MAP. Φόλα;

ARIST. Ποιὸς τῆς τὴν ἔδωκε;

NIK. (ζωηρῶς) Ἐγὼ!...

ARIST. (ὄρμῶν κατ' αὐτοῦ) Κακοῦργε!

NIK. (ἀπισθοχωρῶν κράζει) Δὲν ἤθελες νά τὴν δοκιμάσῃς; νά κ' αὐτὴ ἰδοκίμασε τὴν φόλα και τὰ κακάρωσε... τί φωνάζεις;

ARIST. Φονηρὰ!

MARIAN. Μπόγια!...

NIK. Σῶπα γιατί ἔχω και γιὰ σένα μιὰ!...

ARIST. (γονυπετῶς). "Ω, Μαρία μου! ὦ ἀγγελέ μου! συγχώρε με! ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ! πταίει ἡ καρδιά μου, ἥτις τοσοῦτον σὲ ἠγάπησε! πταίει ὁ ἄθλιος κλητῆρ, ὅστις παρεπλάνησε τὴν καρδίαν μου! πταίουν τὰ πικρά μου αὐτὰ γελιὰ, ἄτινα εἰρηνικῶς ἐπρόφεραν τὴν ἔπαρτον φόλα! Ἄ! Ὅποια ἐκείνησι! ὦ συγχώρε με! ἀλλὰ τί κάθημαι και πολυλογῶ! δὲν ἀρκεῖ ἡ συγγνώμη (ἐγείρεται), δι' ἐμὲ ἡ μόνη δικαία τιμωρία εἶναι νὰ παρακολουθήσω εἰς τὸν τάφον! ὦ νοί, δότε μου ἐν ρεβόλθερ, ἐν ἐγγχειρίδιον, μιὰ ζιφολόγη! (γονατίζων πάλιν πρὸ τῆς Μαρίας) ὦ δὸς με ἐσὺ νεκρὸ ἀγγελέ μου τὸ ἦμισο τῆς φόλας τὴν ὅποιαν κατέπιες διὰ νά συμμερισθῶ τὴν τύχην σου!

MAP. (ἐξάγουσα τὴ φόλα). Νά πάρτην δλόκληρη και ἄκολουθε με!...

ARIST. Πῶς, τί βλέπω... μὰ εἶναι χωρατὰ αὐτὰ; νά κόψῃς τ' ἄλλοτου τὸ αἶμα ἀδελφέ!...

MAP. (ὡς ἄνω δίδουσα τὴν φόλα). Πάρ την, πάρ την!...

NIK. Αἶ, τώρα θά πάρῃς ἡ τὴν μιὰ ἡ τὴν ἄλλη! δὲν μπορεῖς νά κάμῃς διαφορετικὰ!...

ARIST. Ὅχι Μαρία μου ἐγὼ βεβαίως θά πάρω ἓνα!...

NIK. Καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν θέλει νά μέ πάρῃ ἡ Μαρία, παίρνω τὴν φόλα...
MAP. Ὅχι βρὲ κρεμανταλὰ σὲ πέρνω.

NIK. Γιὰ τὸν 'Αζῶρ, (ὅστις ἀκούεται γαυγίζων) ποῦ μέ γαυγίζει ἐξῆ τώρα μήνες... τοῦ τάχως ταξίει... (ἀπὸ τὴν θύρα πετὰ τὴν φόλα εὐ τοῦ σκύλου).

ARIST. Μούπες πῶς θά πάρῃς φόλα και μ' ἐγέλασες μαριόλα!...

MAP. Προτιμῶ ἐσὲ νά πάρω σένα και τὰ δὺὸ νά γίνωμ' ἓνα.

MARIAN. Μούπες πῶς θά πάρῃς φόλα και μ' ἐγέλασες Νικόλα

NIK. Προτιμῶ ἐσὲ νά πάρω ἀπὸ τῶν σκυλιῶν τὸ χάρο

ΟΛΟΙ Τώρα πάλι ποιά ἡ φόλα και τὰ βάσανά μας δια

τώρα δὸς μου πιά τὸ χεῖρ κ' ἔλα νά γεινούμε ταίρι

AR.-MARIAN. Μούπες πῶς θά πάρῃς φόλα και μ' ἐγέλασες μαριόλα

Νικόλα

ΟΛΟΙ Προτιμῶ ἐσὲ νά πάρω

δὺὸ τριγῶνια μ' ἓνα σμπάρο.